

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący:	SSO Rafał Młyński
Protokolant:	sekr. sądowy Weronika Stopczyńska

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2017 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy P. S.A. z siedzibą w W.

przeciwko Z.Oddział w G.

o wydanie pisemnej interpretacji przepisów prawnych

na skutek odwołania P. S.A. z siedzibą w W.

od decyzji Z. Oddział w G.

z dnia 3 listopada 2016 r. nr (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Decyzją z 3 listopada 2016 r. Z. Oddział w G. na podstawie przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej oraz przepisów ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych odmówił wydania interpretacji w sprawie z wniosku P. S.A. z siedzibą w W. w przedmiocie dopuszczalności wyłączenia z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne zwrotu kosztów dojazdu członków rady nadzorczej na posiedzenia rady nadzorczej na podstawie § 2 ust. 1 pkt 15 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (decyzja, k. 27-34 a.r.).

Od powyższej decyzji odwołanie wniosła spółka P. S.A., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, zarzucając zaskarżonej decyzji naruszenie prawa materialnego, tj. art. 10 ust. 5 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej oraz art. 83d ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez ich niezastosowanie polegające na odmowie wydania interpretacji indywidualnej w drodze decyzji w sprawie z wniosku P. S.A. z siedzibą w W. w sytuacji, gdy wystąpiły przesłanki określone ww. przepisami do wydania interpretacji. Wobec powyższego, spółka wniosła o zobowiązanie (...) Oddział w G. do udzielenia interpretacji w drodze decyzji w określonym terminie i zasądzenie od strony pozwanej na rzecz odwołującej zwrotu kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 2-5 a.s).

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniosł o jego oddalenie, argumentując iż zaskarżona decyzja jest prawnie oraz faktycznie uzasadniona oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 12-14 a.s).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

P. S.A. z siedzibą w W. została zarejestrowana w Krajowym Rejestrze Sądowym 30 grudnia 2002 r. (odpis KRS, k. 7 i nast. a.s.).

W dniu 8 sierpnia 2016 r. do Oddziału Z. w G. wpłynął wniosek P. i (...) S. A. z siedzibą w W. o wydanie pisemnej interpretacji w trybie art. 10 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Wniosek został uzupełniony pismem z 12 września 2016 r., doręczonym dnia 16 września 2016 r. oraz pismem z 17 października 2016 r., doręczonym dnia 21 października 2016 r.

Spółka posiadała bowiem wątpliwość czy świadczenie na rzecz członka rady nadzorczej polegające na zwrocie kosztów dojazdu na posiedzenie rady nadzorczej podlega oskładkowaniu składkami na ubezpieczenie społeczne i ubezpieczenie zdrowotne. Spółka przedstawiła swoje stanowisko w sprawie i wskazała, że zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 15 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe „podstawy wymiaru składek nie stanowią następujące przychody: diety i inne należności z tytułu podróży służbowej pracownika - do wysokości określonej w przepisach w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej, z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju, z zastrzeżeniem pkt 17". W ocenie Spółki, podstawy wymiaru składek nie stanowią przychody osiągnięte z tytułu świadczenia polegającego na zwrocie kwoty pieniężnej będącej ekwiwalentem poniesionych wydatków na posiedzenie rady nadzorczej przez członka tego organu odwołującej.

Ze względu na istotne dla właściwego rozpatrzenia sprawy braki w opisie zdarzenia przyszłego, Z. wezwał spółkę pismem z 17 sierpnia 2016 r. do uzupełnienia wniosku.

Spółka w piśmie z 12 września 2016 r. poinformowała, iż w całości podtrzymuje przedstawiony stan faktyczny zawarty w treści wniosku z 1 sierpnia 2016 r. o wydanie interpretacji indywidualnej w trybie art. 10 ustawy z 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej. W ocenie spółki, świadczenie na rzecz członka rady nadzorczej polegające na zwrocie kosztów dojazdu na posiedzenie rady nadzorczej należy traktować odpowiednio jako diety i inne należności z tytułu podróży służbowej, o których mowa w § 2 ust. 1 pkt 15 w zw. z § 5 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia składkowego.

W związku z brakiem jednoznacznej odpowiedzi na wszystkie pytania sformułowane w treści wezwania z 17 sierpnia 2016 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych pismem z 30 września 2016 r. wystosował kolejne wezwanie do uzupełnienia braków.

Spółka w piśmie z 17 października 2016 r. ponownie poinformowała, że w całości podtrzymuje przedstawiony stan faktyczny zawarty w treści wniosku z 1 sierpnia 2016 r. o wydanie interpretacji indywidualnej w trybie art. 10 ustawy z 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej.

Zaskarżoną decyzją z 3 listopada 2016 r. Z. Oddział w G. odmówił wydania interpretacji w sprawie z wniosku (...) S.A. z siedzibą w W. w przedmiocie dopuszczalności wyłączenia z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne zwrotu kosztów dojazdu członków rady nadzorczej na posiedzenia rady nadzorczej na podstawie § 2 ust. 1 pkt 15 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (decyzja, k. 27-34 a.r.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy oraz w aktach rentowych. W ocenie Sądu treść dokumentów nie budzi wątpliwości. Według Sądu ten materiał dowodowy jest przekonujący oraz rzetelny dlatego uznany został za wiarygodną podstawę ustaleń faktycznych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie spółki P. S.A. nie zasługiwało na uwzględnienie.

Stosownie do art. 10 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2016 r., poz. 1829) przedsiębiorca może złożyć do właściwego organu administracji publicznej lub państwowej jednostki organizacyjnej wniosek o wydanie pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej oraz składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne, w jego indywidualnej sprawie. Wniosek o wydanie interpretacji może dotyczyć zaistniałego stanu faktycznego lub zdarzeń przyszłych. Przedsiębiorca we wniosku o wydanie interpretacji jest obowiązany przedstawić stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe oraz własne stanowisko w sprawie. Wniosek o wydanie interpretacji zawiera również: firmę przedsiębiorcy; oznaczenie siedziby i adresu albo miejsca zamieszkania i adresu przedsiębiorcy; numer identyfikacji podatkowej (NIP); numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym, o ile przedsiębiorca taki numer posiada; adres do korespondencji w przypadku, gdy jest on inny niż adres siedziby albo adres zamieszkania przedsiębiorcy. Udzielenie interpretacji następuje w drodze decyzji, od której przysługuje odwołanie. Interpretacja zawiera wskazanie prawidłowego stanowiska w sprawie wraz z uzasadnieniem prawnym oraz pouczeniem o prawie wniesienia środka zaskarżenia.

Według prezentowanego przez odwołującą się spółkę stanowiska, spór w przedmiotowej sprawie sprowadzał się do ustalenia czy świadczenie na rzecz członka rady nadzorczej odwołującej się spółki polegające na zwrocie kosztów dojazdu na posiedzenie rady nadzorczej podlega oskładkowaniu składkami na ubezpieczenie społeczne i ubezpieczenie zdrowotne. Istota sporu polega wyłącznie na właściwej wykładni powoływanych przez strony przepisów prawa.

Zdaniem Sądu, prawidłowe w niniejszej sprawie jest stanowisko organu rentowego, który słusznie zaznaczył, że intencją odwołującej się spółki było dokonanie przez organ rentowy kwalifikacji świadczenia, jakie strona wypłaca członkom rady nadzorczej, polegającego na zwrocie kosztów dojazdu na posiedzenie rady, jako diety i innej należności z tytułu podróży służbowej, o których mowa w § 2 ust. 1 pkt 15 rozporządzenia. Jedyna wątpliwość skarżącej spółki zasadza się na rozstrzygnięciu czy wypłacane przez nią świadczenia należy zakwalifikować jako diety z tytułu podróży służbowej, czy nie. Tym samym odwołująca się spółka jednoznacznie wskazała, że jej intencją nie było uzyskanie pisemnej interpretacji w przedmiocie ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe w zgodzie z art. 83d ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych a zmierzała w rzeczywistości do uzyskania opinii prawnej czy sporne świadczenia na rzecz członka Rady Nadzorczej należy traktować odpowiednio jako diety i inne należności z tytułu diet i innych należności z tytułu podróży służbowej, o których mowa w § 2 ust. 1 pkt 15 w zw. z 8 5 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1998 r.

Należy w tym miejscu zaznaczyć, że organ rentowy nie prowadzi postępowania wyjaśniającego w zakresie ustalenia stanu faktycznego, gdyż nie ma prawnej możliwości jego prowadzenia. ZUS wydaje interpretacje, o których mowa w art. 10 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej w oparciu o stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe przedstawione przez przedsiębiorcę we wniosku o jej wydanie.

Jak słusznie wyjaśnił Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 18 marca 2016 r., wydanym na tle interpretacji podatkowej w sprawie o sygn. akt: II FSK 167/14, „(...) organ podatkowy nie dokonuje władczych działań zmierzających do wskazania arbitralnych rozwiązań, gdyż jego rola sprowadza się do rozumienia danej normy prawnej mającej zastosowanie w opisanym we wniosku stanie faktycznym. Co istotne, interpretacja indywidualna nie może stanowić pola do podejmowania polemiki na określony temat, bowiem w ramach rozpatrywanego wniosku nie toczy się żaden spór uzasadniający dyskusję. Tym samym pogląd organu podatkowego wyrażony w interpretacji indywidualnej nie może wykraczać poza funkcje określone w ustawie podatkowej i nawiązywać w swej treści do porady prawnej, bądź opinii. Interpretacja podatkowa ma bowiem dokonać ocenę stanowiska wnioskodawcy - nie zaś jego wątpliwości, nie może też spełniać funkcji opinii prawnej czy porady prawnej wydawanej na potrzeby podatnika.”

W świetle powyższego uznać należy, że skierowany przez odwołującą się spółkę do organu rentowego wniosek o wydanie pisemnej interpretacji zawierał braki, które mimo wezwań organu rentowego nie zostały uzupełnione. Z tych też względów organ prawidłowo w zaskarżonej decyzji odmówił wydania wnioskowanej interpretacji.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, że na podstawie § 2 ust. 1 pkt 15 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe podstawy wymiaru składek nie stanowią następujące przychody - diety i inne należności z tytułu podróży służbowej pracownika - do wysokości określonej w przepisach w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej, z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju, z zastrzeżeniem pkt 17 (Dz. U. z 1998 r. Nr 161, poz. 1106 ze zm.).

Według art. 18 ust. 4 pkt 10 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 121 ze zm.) podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe członków rad nadzorczych wynagradzanych z tytułu pełnienia tej funkcji stanowi przychód - łącznie z kosztami uzyskania i kwotą podatku, o których mowa w przepisach o podatku dochodowym od osób fizycznych. Stosownie do art. 13 pkt 7 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012 r., poz. 361 ze zm.) za przychody z działalności wykonywanej osobiście, o której mowa w art. 10 ust. 1 pkt 2, uważa się przychody otrzymywane przez osoby, niezależnie od sposobu ich powoływania, należące do składu zarządów, rad nadzorczych, komisji lub innych organów stanowiących osób prawnych.

Pojęcie podróży służbowej wynikające z § 2 ust. 1 pkt 15 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe nie może być rozumiane inaczej niż to wyrażone w art. 77⁵ § 1 k.p., który wskazuje na incydentalny, tymczasowy i krótkotrwały charakter podróży służbowej. Wykonywanie zadania służbowego w rozumieniu tego przepisu nie jest wykonywaniem pracy określonego rodzaju, wynikającej z zatrudnienia. Czym innym jest wykonywanie pracy za wynagrodzeniem i czym innym podróż służbowa, gdyż diety i inne świadczenia przysługujące z tytułu tej podróży nie stanowią wynagrodzenia za pracę lecz inne świadczenia związane z pracą. Instytucja podróży służbowej nie może być więc dowolnie aplikowana, a tym bardziej instrumentalnie, dla ukrywania wynagrodzenia za pracę, czasu pracy, czy dla zmniejszenia obciążeń podatkowych i składkowych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 28 maja 2013 r., sygn. III AUa 853/12, Legalis nr 776130).

Według art. 77⁵ § 1 k.p. pracownikowi wykonującemu na polecenie pracodawcy zadanie służbowe poza miejscowością, w której znajduje się siedziba pracodawcy, lub poza stałym miejscem pracy przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową.

W ocenie Sądu, z powyższych przepisów wynika jednoznacznie, że za podróż służbową według zawartej powyżej definicji ustawowej nie mogą zostać uznane koszty dojazdu członka rady nadzorczej na posiedzenie rady nadzorczej odwołującej się spółki, czyli do miejsca w którym to on faktycznie wykonuje swoje obowiązki wynikające z faktu bycia członkiem rady nadzorczej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał odwołanie spółki za niezasadne, co skutkowało oddaleniem odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

SSO Rafał Młyński

(...)